

De Standaard

INTERVIEW THEATER

'We moeten naïever zijn, zoals de kleine prins'

Bemind en bespot, tijdloos of passé: de meningen over *De kleine prins* lopen uiteen. In een even feeëriek als existentiële voorstelling zoeken drie acteurs uit hoe het sprookje resoneert met hun leven.

Door **Filip Tielens**
Foto's **Fred Debrock**
Donderdag 5 augustus 2021 om 3.25 uur

<p> Nikolas Lestaeghe: 'De prins stelt vaak domme vragen, die eigenlijk heel slim zijn.'</p>

Nikolas Lestaeghe: 'De prins stelt vaak domme vragen, die eigenlijk heel slim zijn.'

'Een sprookje met archetypes en een duidelijke moraal, namelijk dat de belangrijkste dingen in het leven voor het oog onzichtbaar zijn. Hoe breng je zo iets vandaag nog?' Aan het woord is Thomas Janssens, net na de première van *De kleine prins* op Theater Aan Zee. Samen met collega-acteurs Naomi van der Horst en Nikolas - Lestaeghe beet hij zich vast in het honderd pagina's tellende boekje van Antoine de Saint-Exupéry uit 1943. Maar het integrale verhaal op de planken brengen doen ze níét, omdat het al genoegzaam bekend is. 'Iedereen kent wel enkele beelden of zinnen uit het boek', zegt Janssens. 'Er staat een animatiefilm over op Netflix en in het theater is er natuurlijk de iconische voorstelling met Julien Schoenaerts (als de piloot, met zijn zoon Matthias als de kleine prins, red.)'

Alle drie hebben ze het boek ooit gelezen. Lestaeghe in het middelbaar in de les Frans ('Ik heb er toen niet zoveel van gesnapt, en verplichte lectuur vond ik sowieso niet leuk'), Van der Horst pas op haar achttiende. Janssens heeft er nog de grootste band mee. 'Toen Piet Arfeuille van Theater Malpertuis ons vroeg om De kleine prins te spelen, heb ik mijn oude exemplaar opgediept. Ik vond ook een eerste druk van mijn grootmoeder, in het Frans en op vergeeld papier. En mijn kinderen hebben een heel schoon uitvouwexemplaar. Daar zat ik dan, met drie uitgaven van drie generaties.'

Neergestort in zee

Het zegt iets over hoe het bijna tachtig jaar oude filosofische sprookje al decennialang jong en oud blijft beroeren. Er werden ongeveer 180 miljoen exemplaren van verkocht en met zo'n 300 vertalingen is De kleine prins het meest vertaalde niet-religieuze boek ter wereld. De luisteraars van Radio 1 verkozen het in 2016 nog tot het derde meest geliefde boek ooit

(https://www.vrt.be/vrtnews/nl/2016/11/11/dit_zijn_de_tienbesteboekenvolgens1000luisteraarsvanradio1-1-2817417/) – al zijn er allicht evenveel lezers die het boekje saai, simplistisch en sentimenteel vinden.

'We hebben zaken bedacht waarvan je zou denken: kan dit wel in het theater, zo'n Disneysaus?'

Thomas Janssens

Acteur

De Saint-Exupéry zou het succes niet meemaken: een jaar nadat hij in New York De kleine prins had geschreven, stortte hij tijdens de Tweede Wereldoorlog met een gevechtsvliegtuig in de Middellandse Zee. 'Zijn lichaam werd nooit gevonden, niemand weet of het een ongeluk was of een wanhoopsdaad', zegt Van der Horst. 'De kleine prins leest dus als zijn testament.'

Met The tale of the rose schreef zijn weduwe Consuelo een jaar na zijn dood over haar versie van hun relatie, weet Janssens. 'Daarin vertelt ze hoe haar man, net zoals de piloot en de kleine prins uit zijn verhaal, nergens kon "landen". Zodra ze klaar waren om zich met z'n tweeën ergens te vestigen en een gezin te stichten, was hij weer weg, de lucht in.'

Drinkebroer

In hun theateradaptatie gebruiken de acteurs De kleine prins en het gevecht van De Saint-Exupéry met het bestaan als een blauwdruk voor eigen associaties en anekdotes. Laverend tussen een feeëriek maanlandschap en de vele rollen uit het verhaal vertellen ze over het belang van vriendschap en liefde, troost en fantasie, de zin van het leven en waarom je dat in hemelsnaam aan anderen zou willen doorgeven.

<p>Naomi van der Horst: 'De prins heeft alles achtergelaten voor een gevoel van vrijheid dat misschien mooier is in zijn verbeelding dan in de realiteit.'</p>

Naomi van der Horst: 'De prins heeft alles achtergelaten voor een gevoel van vrijheid dat misschien mooier is in zijn verbeelding dan in de realiteit.'

'De kleine prins wil weggaan van alles, maar is daarbij wel zijn grondvesten kwijtgeraakt: zijn huis, zijn planeet, de liefde voor zijn roos ...', zegt Van der Horst. 'Hij heeft alles achtergelaten voor een gevoel van vrijheid dat misschien mooier is in zijn verbeelding dan in de realiteit. Daar herken ik me wel in op het vlak van de liefde: zelf ben ik ook vaak de wispelturige wegloper die angst voelt voor de verantwoordelijkheid. En net zoals het prinsje vind ik het soms makkelijker om alleen door het leven te gaan, maar ook einzamer.'

Lestaeghe, die de kleine prins speelt, werd vooral geraakt door de drinkebroer die het prinsje aantreft op een van de planeten. 'Op de vraag waarom hij zoveel drinkt, antwoordt de man: "Om te vergeten dat ik mij schaam omdat ik zoveel drink". Daarin zie ik een link met mijn broer, die sukkelde met alcoholisme. Hij vond de zin van zijn bestaan maar niet en dus werd het leven een marteling.' In het stuk vraagt Lestaeghe zich luidop af of hij zijn broer niet meer had moeten verleiden tot het leven. 'Dat is de vraag waar ook achterblijvers na een zelfdoding mee worstelen: wat is mijn verantwoordelijkheid? Had ik meer kunnen doen? Dat komt terug in de figuur van de vos, die zegt dat je altijd verantwoordelijk bent voor wie je hebt "getemd", voor de mensen die je graag ziet.'

Lichtballen van Ikea

Die verantwoordelijkheid is een thema dat ook Janssens, de enige van de drie met een kroost, sterk aanspreekt. 'Je kan, zoals de piloot uit het verhaal of zoals De Saint-Exupéry, vluchten in je fantasie om niet met de werkelijkheid bezig te moeten zijn. Maar kinderen zijn heel concreet, ze houden je met beide voeten in de wereld.' Zoals De Saint-Exupéry in zijn voorwoord het boek opdraagt aan zijn beste vriend, doet Janssens dat in de proloog van de voorstelling. Bij hem is die beste vriend Jean, zijn zoon van zes. Al vraagt hij – of zijn personage, want Janssens speelt de piloot – zich aan het eind van het stuk ook af: waarom heb ik mijn kinderen eigenlijk gemaakt, als ik deze wereld zelf zo moeilijk vind?

Het antwoord schuilt misschien in wat toch hét thema is van het boek: de verwondering die kinderen met zich meedragen en die volwassenen – met al hun regels en cijfers en hun focus op uiterlijk vertoon en materieel bezit – gaandeweg verleerd zijn. Ook voor de drie acteurs blijft het cultiveren van die verbeelding een uitdaging. 'Het stuk lag dan wel al vast, we hebben ons toch lang afgevraagd waarom we in godsnaam De kleine prins zouden spelen', biecht Janssens op. 'We hebben dan besloten ons enkele dagen in dat universum te smijten. In het decoratelier hebben we de set bedacht en de magische ouverture gecreëerd, met muziek van Hans Zimmer en een lantaarnaansteker die de planeten – lichtballen van Ikea – verlicht. Zaken waarvan je zou denken: kan dit wel in het theater, zo'n Disneysaus? Maar eerlijk: het was lang geleden dat ik me nog zo had geamuseerd.'

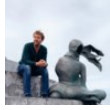
Niet beknibbelen op de verbeelding, alles in vraag stellen en tegelijk aanvaarden dat er niet op alles een antwoord is: het zijn ook de levenslessen die de kleine prins leert aan de piloot. Het boek is volgens Lestaeghe nu nog steeds een goede bril om te kijken naar de wereld, en dan vooral naar de gehaastheid ervan. 'De prins stelt vaak

domme vragen, die eigenlijk heel slim zijn: waarom dit, waarom zus en zo? We zouden allemaal wat naïever moeten zijn.' Van der Horst knikt. 'Het is zo raar dat we de wereld voor lief nemen zoals ze nu is.'

De kleine prins van Theater Malpertuis gaat op tournee van 16 oktober tot 4 december.

Verschenen op donderdag 5 augustus 2021

LEES MEER

14/08/2021 | 'In mijn donkere periodes heb ik vaak tegen de zee gepraat'

(https://www.standaard.be/cnt/dmf20210813_97391398)

Lees de volledige
krant

(https://markup.standaard.be/extra/static/checkapp/index.html?utm_campaign=digitalekrant&utm_source=standaard&utm_medium=brooklyn-artikels)